

Det blev ham midt i Glæden en lille Skuffelse. Skønt han ikke havde set hende, var han nemlig overbevist om, at hun maatte være her til Stede.

V.

I det samme kom „Vikingen“ hen til ham og forestillede sig selv som Tømrer Nielsen. Med et selvfornøjet, men friskt og behageligt Smil, der blottede hans skinnende hvide Tandrækker, sagde han, efter at Emanuel med et Par Ord havde takket ham for hans Udtalelse:

„Kunde det kanske ikke more Hr. Pastoren at følge med vos ned til Stranden? Vi plejer van at samles dernede efter Møderne og saadan synge lidt og passiare sammen i al Jævnhed, naar Vejret tillader det . . . Og i Aften er det jo blevet et rigtigt Vorherres Sommervej, som vi siger; saa vi vilde jo blive saa meget glade, om Hr. Pastoren vilde beære vos med Deres Nærværelse.“

Emanuel tog med Glæde mod Indbydelsen. Han havde ikke mindste Lyst til allerede nu at forlade sine nye Venner og vende hjem til Præstegaarden.